

A.L. Snijders

Van keizers tot schooljongens

'Bai Juyi was de populairste Chinese dichter van zijn tijd. Zijn werk werd bij zijn leven bemind door hoog en laag, van keizers tot schooljongens. Het vond verspreiding in de hoofdstad en in de provincie, in China en in het verre buitenland. Courtisanes verhoogden hun prijs wanneer ze Bai Juyi's *Lied van het eeuwig verdriet* konden reciteren, een politieagent had zijn hele lichaam laten tatoeëren met dertig gedichten van Bai Juyi, en afschriften van zijn gedichten werden gebruikt als betaalmiddel.'

Zo begint W.L. Idema zijn inleiding van *Bai Juyi, Gedichten en proza*.

Ik heb een gedicht van Bai Juyi meegenomen naar ArtEZ hogeschool voor de kunsten in Arnhem, waar ik ben uitgenodigd iets over schrijven te vertellen. Ik heb het op een papiertje staan, maar iedereen begrijpt dat ik liever halverwege de lezing mijn bovenkleren had uitgetrokken en ze de getatoeëerde versie van dit gedicht uit het jaar 845 had laten zien. Op dit moment realiseer ik me dat ik niet weet of ik het gedicht op mijn borst of op mijn rug had moeten laten tatoeëren. De rug is een mooier vlak, maar op de borst zou ik het iedere ochtend voor het aankleden in de spiegel kunnen zien, helemaal als ik het in spiegelschrift had laten aanbrengen. Maar hier moet ik maar niet meer aan denken, dit is de afdeling 'overwegingen achteraf'. Ik lees het voor van het papier.

Toegezonden aan de jongelieden

O jongelui, lach mij niet uit omdat ik ouder werd
 Maar luister naar het lied van deze oude grijsaard:
 De roem en eer die ik verwierf zijn misschien maar gering,
 De zekerheden die ik won zijn daarentegen talrijk.
 Oud en beschaamd: een paard dat afgedankt zijn voer nog krijgt.
 Hoog en verheugd: een gans op trek, ontsnapt aan pijl en net.
 De overheid geeft een pensioen, de hemel schonk me jaren:
 Een kastekort en kleine kwaaltjes kunnen mij niets maken!

Vanuit ArtEZ kijk je uit de hoogte op een bocht in de Rijn. Dat is een onaantastbaar uitzicht, een rivier is ongeveer de laatste ontembaarheid van ons land. Een student vertelt dat zijn moeder niet wil dat zij in zijn verhalen voorkomt. Zelfs bij het woord 'moeder' raakt ze al in paniek. Hij vraagt mijn mening, ik zeg dat ze gelijk heeft.